

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis vil jeg takke initiativtagerne til denne debat. Det er meget påkrævet, at vi tager os tid til en samlet diskussion om Danmarks udviklingsmuligheder og om det bidrag hertil, som industripolitikken kan yde.

Det er karakteristisk, at regeringen ikke har forelagt Folketinget en industripolitisk redegørelse i år. Det må vel tages som udtryk for, at regeringen ikke finder, at den har noget at sige Folketinget om dette emne, og det er for så vidt forståeligt. Regeringen har tilsyneladende ikke en industripolitik – i hvert fald har den ikke den samme ret længe ad gangen.

Langt ind i regeringens eget bagland har den skiftende og ustabile kurs i industripolitikken vakt pinlig opmærksomhed. Jeg kan f.eks. henvise til lederen i Jyllands-Posten den 24. februar, hvor Bengt Åke Lundvalls udtalelser om det problematiske i, at dansk industripolitik skifter kurs hvert andet eller tredje år citeres som lederskribentens egen opfattelse. Jeg kunne også henvise til udtalelser fra en række erhvervsorganisationer, først og fremmest Håndværksrådet, der jo efter finanslovforliget må karakteriseres som en af regeringens skarpeste kritikere.

Hvis vi ser tilbage på de år, hvor De Konservative har beklædt industriministerposten, må de første års industripolitik vel karakteriseres som en passiv videreførelse af den socialdemokratiske regerings politik. Denne passivitet blev pludselig erstattet af en meget aktiv linje med lanceringen af det teknologiske udviklingsprogram som det første. Man fornemmede, at regeringen følte behov for noget stort at markedsføre sig på.

Den mere aktive linje blev endnu mere udtalt efter ministerskiftet i 1986, hvor den dynamiske erhvervs politik blev lanceret. I en kort forrygende periode fremstod Det Konservative Folkeparti som et af de mest visionsrige partier på det industripolitiske område til indlysende forfjamskelse for Socialdemokratiet, der pludselig skulle til at stramme sin politik op, men til udelte glæde for mit parti. Pludselig havde vi fået en industriminister, der evnede og turde gå ind i en konstruktiv debat om mål og midler i industripolitikken, som turde fremlægge egne visioner, og som turde tale om en strukturpolitik og alle de fremadrettede elementer, der er indeholdt i det begreb.

Glæden sivede langsomt bort. Det teknologiske udviklingsprogram blev afbrudt 1 år før tiden, industriministeren blev stadig mere svækket i den interne magtkamp i regeringen, dynamikken forsvandt igen fra industripolitikken, og til sidst blev en stor del af pengene brutalt fjernet i forbindelse med finanslovforliget for 1990. Det er karakteristisk, at i den økonomiske oversigt, som vi for nylig fik fra regeringen, er der et langt afsnit om strukturpolitik, men nu defineres strukturpolitik som kapitalliberaliseringer, skattereformer og meget andet. Den sædvanlige brug af ordet, nemlig en aktiv industripolitik, er pist væk.

Vi ønsker ikke med disse bemærkninger at sige noget ondt om den siddende industriminister. Hun har siddet for kort tid til at blive bedømt, og i øvrigt er hendes muligheder for at gøre noget meget små i betragtning af, at kassen blev tømt umiddelbart før hendes tiltræden. Men udviklingen er karakteristisk for den samlede regerings manglende evne til at håndtere problemer, og udviklingen viser også, at »en konservativ industripolitik« er en »contradiction in terms«, begrebet eksisterer simpelt hen ikke. Der er enkeltpersoner hos De Konservative, der har en klar industripolitisk opfattelse, men partiet som sådan har det ikke. Det har vi for så vidt længe haft en mistanke om. Når vi diskuterer med konservative politikere, går deres indlæg sædvanligvis ikke dybere end til at gentage nogle erhvervsorganisationers ønske om skattelettelser. Nu har vi altså fået syn for sagn.

For fuldstændighedens skyld skal jeg nævne, at der selvfølgelig også efter vores opfattelse er problemer af afgørende betydning for erhvervsudviklingen, der må løses i andet regi end industriministerens. Jeg skal blot nævne behovet for en massiv uddannelsesindsats, behovet for en reform, der giver lønarbejderne indflydelse på deres arbejdspladser, og behovet for at øge den kollektive opsparing. Desuden har skattepolitikken, forskningspolitikken samt den almindelige økonomiske politik selvsagt afgørende betydning for erhvervsudviklingen. Men der er nogle problemer, der løses bedst i Industriministeriets regi. Det er derfor, vi har et sådant. Ministeriet må ikke blot blive et ministerium for tilsyn og regulering.

Dér, hvor vi traditionelt har brug for en aktiv industripolitik, er for så vidt angår eksport-